

ע"פ 7256/16 - מוחמד סלימאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 7256/16 - א'

לפני:
המבקש:
כבוד השופט מ' מזוז
מוחמד סלימאן

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיב:

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת בת"פ 15-11-57539 מיום 6.9.2016 (ע"י כב'
השופט ג' אזולאי)

כ"ה באלול התשע"ו (28.9.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד אלבייר מני

בשם המבקש:

עו"ד נגה בן סידי

בשם המשיבה:

החלטה

1. בקשה לעיכוב המשך ריצוי רכיב המאסר שהושת על המבקש בגזר דין שניתן ביום 6.9.2016 על ידי בית המשפט המחוזי
בנצרת (כב' השופט גו'רג' אזולאי) בת"פ 15-11-97558.

2. ביום 8.6.2016 הורשע המבקש לפי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו ונגד שלושה נאשמים נוספים. חלקו הכללי של כתב האישום עוסק בארגון דאע"ש ובתשתית הרעיונית שלו, ולאחריו מובאים שלושה אישומים. רק חלקו הראשון של האישום הראשון (סעיף א פסקאות 1-2) מתייחס למערער, ולפיו בסוף שנת 2014 נהגו ארבעת הנאשמים ואדם נוסף להיפגש במסגד בנצרת, בו השתתפו בשיעורי דת, וכי בתחילת שנת 2015 נקשר קשר בין המבקש לחלק מהנאשמים והאדם הנוסף לרכישת תת מקלע, ולשם כך שילם כל אחד מהם סכום כסף שהצטבר יחד לכדי 7,000 ש"ח. אחד הנאשמים האחרים רכש באמצעות הסכום שנאסף תת המקלע, מחסנית ומאה כדורים, והחביאם במקום מסתור. כחודש וחצי לאחר מכן, הארבעה קשרו קשר לרכוש תת מקלע נוסף, אולם הצליחו לאסוף 2,000 ש"ח בלבד ולכן הרכישה לא התממשה. בגין מעשים אלה הואשם והורשע המבקש על פי הודאתו בעבירות בנשק (רכישה והחזקת נשק ותחמושת), וקשר לפשע.
3. ביום 6.9.2016 גזר בית המשפט המחוזי בנצרת את דינו של המבקש ל- 21 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 24.10.2015, וכן 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור שוב את אחת העבירות בהן הורשע, וקנס בסך 5,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו.
4. ערעור המבקש לבית משפט זה מכון נגד גזר הדין בלבד. טענתו העיקרית של המבקש היא כי בית משפט קמא שגה כאשר התייחס בגזר הדין אל כתב האישום המקורי, חלף כתב האישום המתוקן, וכן אל תסקיר המבחן שנערך בעניינו של אחד הנאשמים האחרים, חלף התסקיר שנערך בעניינו שלו, וכי שגיאות אלה בגין נקשר המערער לפעילות תמיכה בדאע"ש הן שהובילו את בית המשפט להחמרה קיצונית בעונשו.
5. יחד עם הערעור הגיש המבקש את הבקשה שלפני, שהיא בקשה לעיכוב המשך ריצוי רכיב המאסר שהושת על המבקש בגזר דין ולשחרורו בתנאים עד להכרעה בערעור. המבקש טוען בבקשתו כי סיכויי הערעור הם גבוהים, בעיקר נוכח העובדה כי בית משפט קמא החמיר יתר על המידה בעונש שהטיל עליו בהסתמך על עובדות שגויות שייחס לו כאמור. המבקש טוען כי בתקופה שריצה עד כה (כ- 11 חודשים) יש כדי להלום מעבר לנדרש את העונש הראוי בגין העבירות שבהן הורשע, וכי השארתו מאחורי סורג ובריח עד להכרעה בערעורו עלולה לרוקן את הערעור מתוכן. זאת, טוען המבקש, בשים לב לתקופת המאסר שנותר לו לרצות, ואף מבלי להביא בחשבון את אפשרות שחרורו המוקדם.
6. בתגובה שהגישה לבקשה מתנגדת המשיבה לבקשה. נטען כי העונש שנגזר על המבקש הינו ראוי ואינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור. המשיבה מציינת כי אכן נפלה טעות בתיאור העמדות שהציג המבקש בפני שירות המבחן (בשל כך ששמו זהה לשם מעורב אחר בפרשה), וכי בשונה משנכתב בגזר הדין, אכן לא מיוחסת למבקש עצמו תמיכה בדאע"ש, אך יחד עם זאת נטען שעובדות כתב האישום בהן הודה המבקש הינן חמורות ומלמדות על מסוכנות. עוד מציינת המשיבה כי שירות המבחן התרשם מרמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו של המבקש, והמליץ על ענישה מוחשית בעניינו. עם זאת, המשיבה סבורה כי לאור הנתונים השגויים שנכללו בגזר הדין וכדי למנוע סיכולו, יש מקום לשמיעת הערעור בפני בית משפט זה בהקדם, ככל שהדבר ניתן.
7. בדיון לפני חזרו באי כוח הצדדים על טענותיהם האמורות. בא כוח המבקש שב והדגיש כי גזר הדין נשען על הזיקה והתמיכה של המבקש בארגון דאע"ש, דבר שאין חולק שהוא מוטעה, ולפיכך ברור שהייתה לכך השלכה משמעותית על העונש שנגזר עליו.

לענין זה צוין גם כי מתחם הענישה שקבע בית המשפט היה 12-36 חודשי מאסר, ולמרות הייחוס השגוי של תמיכה בדאע"ש נקבע עונשו באמצע המתחם (21 חודשים), ומכאן שבלעדי הטעות סביר להניח שעונשו היה נקבע בתחתית המתחם, שכן מדובר בעבירת נשק במדרג הנמוך. מנגד, טענה באת כוח המדינה כי אינה חולקת על כך שיוחסו למבקש נתונים שגויים, אך לדעת המדינה העונש שהושת הוא עדיין עונש הולם גם בהתעלם מהזיקה לדאע"ש שיוחסה לו. כן הפנתה באת כוח המדינה לכך שבתסקיר המבחן בעניינו נקבע קיומו של סיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק והומלץ על "ענישה מוחשית".

דיון והכרעה

8. לאחר בחינת טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי הבקשה בדיון יסודה.

9. כידוע, נקודת המוצא בבחינת בקשה לעיכוב ביצוע עונש שהוטל הינה כי קיים אינטרס ציבורי בריצוי עונש מאסר שהוטל מיד עם מתן גזר הדין, מבלי להמתין לבירור הערעור. לצד זאת, על בית המשפט ליתן משקל לאינטרסים ולזכויות של המערער, בעיקר אל מול החשש ל"סיכול" הערעור. לשם כך, על בית המשפט לבחון, בין היתר, את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, את עברו הפלילי של הנאשם, את משך תקופת המאסר, את טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, וכן נסיבות אישיות מיוחדות, ככל שישנן (ע"פ 5741/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל (12.9.2004); ע"פ 5385/16 בן שמעון נ' מדינת ישראל (12.7.2016); ע"פ 5386/16 פלוני נ' מדינת ישראל (14.7.2016)).

10. הבקשה בעניינו אינה שגרתית, שכן היא מוגשת לאחר שהמבקש ריצה למעשה, במסגרת תקופת המעצר בו היה נתון, כבר למעלה ממחצית תקופת המאסר המלאה שהושתה עליו (11 מתוך 21 חודשי מאסר), וכאשר בקשתו לעיכוב המשך ריצוי מאסרו מבוססת על טעויות שנפלו בגזר הדין, עליהם המדינה אינה חולקת.

עיון בכתב האישום ובתסקיר המבחן מזה, ובגזר הדין מזה, מעלה שאכן בית משפט קמא נתפס לכלל טעות כפולה, הן באשר התייחס לנוסח כתב האישום המקורי ולא לנוסחו המתוקן והן בייחסו למבקש דברים שנקבעו בתסקירו של מעורב אחר. התוצאה המצטברת של אלה היא, שגזר הדין מייחס למבקש שוב ושוב תמיכה בדאע"ש (פסקאות 5, 6, 16 ו-18 לגזר הדין).

11. אכן, בדרך כלל התייחסות לסיכויי הערעור בשלב של בקשה לעיכוב ביצוע, בהליך פלילי כמו בהליך אזרחי, היא בעייתית. ברם בעניינו, נוכח האמור, קשה לחלוק על כך כי העונש שנגזר מבטא שיקול לחומרה, שאין חולק שאינו נכון, דבר המצדיק לכאורה הקלה מסוימת בעונש שהוטל.

12. לכך יש להוסיף כי משך תקופת המאסר הכוללת שהושתה על המבקש אינה ממושכת, ובכגון דא לעתים קרובות ניתן עיכוב ביצוע גם בהעדר הנימוק החרגי בעניינו. כן יש משקל לעובדה כי המבקש נעדר עבר פלילי וכי הוא כבר ריצה יותר ממחצית תקופת המאסר המלא שהושת עליו ועל כן החשש לסיכול הערעור הוא מוחשי בהחלט.

13. אשר על כן אני מורה על עיכוב המשך ריצוי רכיב המאסר בעונש שהושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי עד להכרעה בערעורו. המבקש ישוחרר בכפוף לכך שימציא לבית משפט קמא התחייבות עצמית על סך 3,000 ₪ והתחייבות צד ג' על סך של 5,000 ₪ להבטחת התייצבותו להמשך ריצוי מאסרו, ככל שיידרש.

המזכירות תקבע את הדיון בערעור במועד קרוב, עד כמה שהדבר ניתן, בהתאם ליומנו של בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ו באלול התשע"ו (29.9.2016).

ש ו פ ט